

Trocha smůly provázela rekapitulační album **Zdeňka Vřešťála** – schválnost s obalem moc nevyšla a jako na potvoru se ještě do seznamu skladeb vloudila chyba a muselo být prostě přelepeno. Dost špatný start a někteří moji kolegové ho nerozdýchali. Pokud si odmyslíme obal, zůstane to nejdůležitější – vnitřek, tedy CD s písničkami. A to napravuje dojem z nepovedeného bookletu naplno a řekl bych, že i úspěšně. Samozřejmě, úspěšně pro toho, kdo je otevřen různým druhům humoru. Zdůrazňuji, humoru, ne trapností (máme takové interprety, považující prdění a krkání nahrané na CD za humor). Pokud akceptujete, že humor Zdeňka Vřešťála je osobitý, nekonzumní, a to jak textový, tak i hudební, budete spokojeni.

Hned na úvod zaujme reminiscence na hit padesátých let

*Červená Aerovka*

(podobně se jiní interpreti zmocnili obdobného hitu

*Jezdím bez nehod*

– a ten, právě jako Aerovka, pod jejich rukama omládl, což je důkaz umění oněch interpretů, ale i kvality těchto nejméně dvou swingových písní z padesátých či šedesátých let). Nu, a pak už nastupují stoprocentní

**Vřešťáloviny**

. Na první poslech vážné, pak zpozorníte a... vybuchnete smíchy. Hned následující

*Faux Pas*

tyto charakteristiky splňuje – zdánlivě vážně romantická barokní muzika a k ní text plný slovních hříček. Další

*V pořádku*

(a o něco později následující úsměvný, ale přesto romantický

*Malý letní hit*

) už je o něco více známější z podání Nerezu. A následuje jedna písnička za druhou, celkem 18 hravých melodií i textů, ne však lacině a prvoplánově, ale vesměs v nich hlubší smysl najdete. Takřka každou píseň lze i žánrově zařadit do odlišné škatulky a tak přirozeně tvoří k sobě zajímavé kontrasty – například za sebou jdoucí

*Jistota*

a

*Pýcha píchá*

. Jako byste ani neposlouchali jedno album jednoho autora a interpreta - opět padesátky a následuje městský kuplet. Po nich

*Honza*

, tváříci se a začínající jako trampský, pokračující jako parodicky trampský a vrcholí jako metalově folklórový. Jeden z vrcholů alba. Jaký Honza je na mysli, je asi jasné (stejný jako u Ebenů) a myslím si, že by si už i bratr nějakou tu parodii zasloužil, aby se necítil ukřivděn.

Zatímco v Honzovi je kromě parodie i trocha ironie, další

*Sponzoři a revizoři*

jsou pak už jen čistou radostí ze života, včetně jeho nepříjemných stránek a

*Touhy*

už jsou úplně infantilní (nebo senilní) ale řízeně a záměrně, nebudí proto pocit trapnosti, ale jen čistý smích. Zazní i slovenština (

*Nové světy*

), trošku překvapivě je i zde autorem textu také Zdeněk Vřešťál nebo reggae, zde platí totéž o autorství hudby. Jakoby ne zcela doceněný talent. Najdou se ale i slabší místa, pochopitelně,

jak už to u humoru bývá –

*Slavná věc*

či

*Kopačky* (

kompletně, Kopačky mi navíc něco připomínají...) nebo

*Ohníčky*

(hudbou) nebo

*Klapka*

(textem) jsou toho příkladem. Možná to chtělo ještě jednou převybrat a netrvat na 18, ale třeba jen na 14 - 15 písních. Ke konci desky začnete už být trochu netrpěliví, jednak proto, že ty slabší kousky se soustředily právě do závěru desky – nebo jste už vtipy hudebními, textovými i interpretačními přesyceni a přijde vám to už přes míru. Možná pomůže příště si pustit desku od poloviny a zbudou vám síly i na ten závěr.

{desky 764}